

кытѣ имъ прѣдсказаніа са съждали въ врѣмето си, и са съждали тѣкмо тѣи както были прѣдсказаны. Напримѣръ, пророкъ Исаіа прѣдсказвалъ че „Дѣва зачнетъ и родитъ Сына, и нарекутъ имя Емѣ Еммануилъ, еже есть сказуемо: „Езъ нами Богъ.“

Минуватъ са нѣколко стотины години подиръ тѣи пророчество и пресвета Дѣва заченва и ражда Исуса Христа, Сынъ Божій, кождо сега сичката зема са покланя и вика: Езъ нами Богъ. Какъ подиръ тѣи да не вѣрваме на дѣмытѣ на пророка Исаіа, когато той казва, че ѹзналъ тѣи сичко не отъ себе си, но Богъ мѣ го открывалъ? Какъ да не вѣрваме и на сичкытѣ тѣзи мжжы, които тѣи вѣрно прѣдсказвали вѣдѣнето, когато тѣ ѹвѣрваатъ, че чрѣзъ тѣхъ говорѣлъ Дѣхъ Божій? Въ този слѣчай по ѣ трѣбно да не вѣрваме, отъ да вѣрваме. Пророцитѣ и апостолытѣ като прѣдсказвали вѣдѣнето, правѣли чѣдеса, сжѣи чѣдеса. Ный знаймы, че ѣдна извѣстна болѣсть са исцѣрѣва не изведнѹжъ, но постѣпенно, и при тѣи оѣе и съ нѣкаквы лѣкарства; но ѣто са еѣва человекъ, който въ ѣдна минѹта безъ никаквы лѣкарства, съ едната си дѣма, исцѣрѣва болныа. Можемъ ли ный да не припознаваме тѣи за чѣдо? А таквызи чѣдеса правѣли много апосто-